

**SERGEJ
LUKJANČENKO**

GENOM

ARGO
TRITON

**SERGEJ
LUKJANĚNKO**

GENOM

**SERGEJ
LUKJANĚNKO**

GENOM

STANISLAV JUHAŇÁK – TRITON
ARGO

Sergej Lukjaněnko
Genom

ГЕНОМ

Copyright © 1999, 2001 by Sergey Lukianenko

Translation © Pavel Weigel a Eva Bůžková, 2015

Cover © Dmitry Sunagatov | Dreamstime.com

© Stanislav Juhaňák - Triton, 2015

© Argo, 2015

ISBN 978-80-7387-904-4 (Triton)

ISBN 978-80-257-1601-4 (Argo)

Stanislav Juhaňák - TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

Nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz

*Autor si je vědom, že mnozí lidé budou jeho román
pokládat za cynický a nemorální.
Přesto ho s rozehvělou úctou věnuje lidem,
kteří umějí milovat, přátelit se a pracovat.*

Operon první

Recesivní

První kapitola

Alex hleděl na nebe.

Bylo zvláštní. Nesprávné. Nezvyklé.

Takové se klene nad světy, které ještě nezničila civilizace. Takové nebe je nad Zemí, vlastní lidstva, třikrát zaneřádnou a třikrát vyčištěnou planetou.

Ovšem nad Rtuťným Doncem, průmyslovým centrem sektoru, kde jsou tři loděnice a veškerá nezbytná infrastruktura, takové být nemá.

Alex hleděl na nebe.

Čistá světélkující modř. Roztřepená oblaka. Růžový odlesk zapadajícího slunce. Ve výši letí flyer - vypadá jako štěňátko skotačící ve sněhu. Ještě nikdy, ani při pohledu z okna pokoje nebo při sledování planetárních zpráv, na Rtuťném Donci takové nebe neviděl.

Ostatně dnes bylo celé město nezvyklé. Zapadající slunce zalilo zdi domů teplou růžovou barvou. U podpěr staré jednokolejky vedoucí podél silnice zůstaly poslední zbytky špinavého sněhu. Auta tu projížděla zřídka, jako kdyby se obávala porušit ticho, ale rychle, jako by chtěla z neobvykle růžového světa co nejdříve uniknout.

Ale co když právě takový svět má člověk, opouštějící po pětíměsíčním pobytu stěny nemocnice, vidět?

„Nikdo na tebe nečeká?“

Alex se ohlédl na strážného, nudícího se v zasklené budce. Byl to vazoun. Tváře krev a mlíko, metr široká ramena, u pasu pendrek, přes uniformu neprůstřelná vesta. Jako kdyby měl někdo nemocnici napadnout.

„Nemá kdo čekat,“ odpověděl Alex.

„Zdaleka?“

„Uhm.“ Alex popotáhl z cigarety. Zavoněl místní silný tabák.

„Mám zavolat taxi? Do tohohle počasí nejsi oblečený.“
Strážný chtěl zjevně pomoci.

„Ne, děkuju. Pojedu monorem.“

„Jezdí jednou za hodinu,“ upozornil ho strážný. „Jezdí zadarmo, je pro naturály..“

Upřímně řečeno, sám vypadal jako naturál. Možné je ovšem všechno. Zevnějšek nic neznamená.

„Monorem pojedu právě proto, že je zadarmo.“

Strážný na Alexe zvědavě pohlédl . Potom pohledem přeskočil na nemocniční komplex za jeho zády.

„Ale ne, opravdu jsem speciál,“ vysvětlil Alex. „Prostě nemám peníze. Pobyt hradila pojišťovna. Já bych takovou léčbu nezaplátil. Možná mě sem přinesli v košíku, nezpomínám si.“

Sáhl si k pasu na tu neviditelnou linii, která před pěti měsíci rozdělila jeho tělo i život na dvě části. Hrozně toužil mluvit s někým, kdo nezná příběh jeho zranění, kdo by vše vyslechl, obdivoval a údivem pomlaskával...

„Vzalo tě to pořádně,“ vzdychl strážný. „Ale... už je všechno v pořádku? To hlavní obnovili?“

Alex zamáčkl nedopalek a spiklenecky přikývl.

„Obnovili. V pořádku, dík.“

„Za co?“ podivil se strážný.

Ale Alex už odcházel k silnici. Kráčel rychle a bez ohlednutí. Opravdu ho spravili dokonale, lepší léčbu si nemohl přát... zejména v jeho situaci. Jakmile však před půl hodinou posledním podpisem dokumentů pojišťovny potvrdil, že nemá k lékařskému personálu žádné výhrady a pokládá svůj stav za „identický s předchozím“, ho s nemocnicí už nespojovalo nic. Vůbec nic.

Ani s planetou ne. Ovšem Rtuťný Donec opustit bude zřejmě obtížné. Ignoroval projíždějící auto, půvabný jasně červený sporták kajman. Došel k podpěře monoru a vystoupal po točitém schodišti, protože výtah samozřejmě nefungoval.

„Zase na svobodě, vid', běsíku?“ pronesl nahlas. A pohlédl na rameno.

Alex opravdu nebyl do tohohle počasí oblečen. Ani do nečekaného oteplení, ke kterému došlo před Dnem nezá-

vislosti. Džíny a boty zakoupené za pár drobných z místního dobročinného fondu ještě ušly. Zato kožená bunda navlečená na triko vypadala podivně.

Běsika ale zajímalo úplně všechno.

Žil na Alexově levém rameni. Malé, asi deseticentimetrové barevné tetování. Běsík s vidlemi v ruce zachmuřeně a upřeně pohlížel někam do dálky. Svůj dlouhý ocas měl omotán kolem pasu, asi aby se mu nepletl pod nohama. Krátká šedá srst připomínala přiléhavou kožešinovou kombinézu.

Alex chvíli upřeně hleděl na běsíkovu tvářičku. Vypadala zvědavě a tak nějak klidně. Sebejistě.

„Protlučeme se, starochu,“ řekl Alex. Opřel se o zábradlí, předklonil se a plivl na lesklé ocelové koleje.

Kromě něj a běsika tu nikdo nebyl. Buď není bezplatná městská doprava oblíbená, nebo byl dnes prostě takový den. Den modré oblohy, růžového západu, konce svátku. Včera slavila celá nemocnice. Dokonce i Alexovi, formálně ještě nemocnému, nalili vodku vylepšenou o glukózu a vitaminy.

V desetimetrové výšce fičelo. Alex dokonce uvažoval, jestli nemá sejít dolů a počkat na monor schovaný za operou. Ale tady to bylo přece jen zajímavější. Viděl na město, vyrovnané řady mrakodrapů se spoustou reklam, linie ulic. Město velice geometrické. Na druhé straně, za holými, dlouho neobdělávanými poli, tušil kosmodrom. Podle Alexova názoru byl příliš blízko města... ale možná právě to mu zachránilo život. Lékař se podřekl, že reanimační blok, připojený k Alexovi, vyčerpал rezervy a odpojil se v okamžiku, kdy ho přeložili na operační stůl.

Kdo mohl tušit, že se kompletní pojištění bude jednou hodit? Někdo v kanceláři Třetí dopravní bude skřípat zuby při podepisování účtu za léčbu. Nic jiného mu stejně nezbyde.

„Protlučeme se,“ slíbil Alex běsíkovu ještě jednou. Znovu plivl na koleje. A uslyšel lehký šum – blížil se vagonek monoru.

Pohyboval se pomalu – Alex odhadl rychlost na čtyřicet osm a půl kilometru za hodinu. Zato pomalovaný byl řádně,

jako kdyby se pomalou jízdou snažil kompenzovat hojností barev. Už se začalo stmívat, část kreseb a nápisů světélkovala, ostatní jiskřily a měnily barvy.

„Co když nezastaví?“ zneklidněl Alex. Monor ale zabrzdil. Široké dveře, vylepšené karikaturou prezidenta Rtutného Donce pana Son Li, se skřípavě otevřely. Alex se uchechtl, pomyslel si, že takovou kresbu by rád viděl v každém nemocničním pokoji místo povinného portrétu, a nastoupil do vagonku.

Monor zevnitř nevypadal o nic lépe než zvenku. Tvrdá plastová sedadla, nefunkční obrazovka na přepážce oddělující řidiče od cestujících.

Přítomní tomu všemu odpovídali.

Na sedadlech v zadní části vozu se rozvalovala desítky mladíků. Typičtí naturálové, takoví, kteří dělají špinavou práci. Všichni byli opilí a kouřili trávu. Prohlíželi si Alexe s lenivou zvědavostí. Stranou od nich podřimovala asi patnáctiletá dívenka, špinavá, mizerně oblečená, s kruhy pod očima.

Alex usedl v čele vozu a monor se s trhnutím rozjel.

„Tak co s domorodci, bésíku?“ pohlédl Alex na tetování. Bésíkova tvářička se šklebila v pohrdavé grimase.

„Naprosto souhlasím,“ zašeptal Alex. Pokusil se sednout si pohodlněji, přestože chápal marnost svého počínání.

Co se dá dělat... ale aspoň je tu tepleji. Dokonce si říkal, že si na čtvrt hodinku zdřímne, zatímco se bude monor plazit periferií.

„Zmiz!“

Alex se otočil.

Jako na objednávku. Důvod k hrdinství. Hned po odchodu z nemocnice.

Jeden hošan teď seděl vedle dívky a pomalu, beze spěchu jí rozepínal bundu.

„Odprejskni povídám!“ řekla dívka ostře.

Ostatní naturálové jen koukali na svého kamaráda a na Alexe.

Kuš, jestlipak by si dovolili takovou drzost, kdyby na sobě měl uniformu mistra-pilota?

Sotva...

Ale kdo v něm teď pozná speciála?

Dívka pohlédla na Alexe, usmála se a otočila se na hochu.

Pohled měla příjemný, vůbec neodpovídal zevnějšku.

„Pověz, bésíku, máme to zapotřebí?“ zeptal se Alex.

Tetování na rameni neodpovědělo, protože neumělo mluvit. Bésíkovy zařaté pěstičky se pootevřely, vystrčil dráčky. V přimhouřených očích zaplanuly rudé plamínky.

„Víš to určitě?“ vzdychl Alex. Vstal a šel k dívce.

Hoch se rázem narovnal, zpozorněl - nebyl tak opilý, jak předstíral. Celá parta ztichla.

„Ona nechce,“ řekl Alex.

Hoch si olízl rty a vstal. Alex si všiml, jak mu pod tlustým svetrem naběhly hroudy svalů. Pravděpodobně modelované tělo. Nejspíš s posílením fyzických možností. Tak to je zlé... a přitom se říká, že městská doprava je pro naturály.

„Ale chce,“ prohlásil mladík. „Prostě se zdráhá. U nás se to tak dělá. Dva se baví, třetí se do toho neplete. Jasný? Jo?“ Ostrý přízvuk zhoršoval srozumitelnost. Zřejmě byly v honbě za svaly všechny ostatní funkce organismu zredukované na minimum.

Alex pohlédl na dívku.

„Všechno je v pořádku,“ řekla. „Díky, všechno je v pořádku.“

Bésík na rameni tomu nevěřil.

„Vida!“ prohlásil mladík vítězoslavně. Naklonil se nad smířenou obětí.

„Řekla jsem odprejskni, hnusáku,“ řekla dívka ostře. „Nerozuměls?“

Alex se opřel o volné sedadlo. Začínalo to být zajímavé.

Mladík zaryčel, protože do jeho jednoduchého myšlení nepatřila možnost ústupu. Natáhl ruku a majetnický ji zastrčil do rozepnuté bundy.

„Varovala jsem tě,“ řekla dívka.

První úder ohnul lžinaturála v pase. Druhý s roztaženými prsty prorazil svetr, který se hned zbarvil krví. Třetí úder odhodil mladíka hlavou na sklo. Sklo zapraskalo, pokrylo se pavučinou prasklin, ale vydrželo.

Za okamžik stála dívka vedle Alexe. Zaskočená parta ztichla.

„Kdo se mě dotkne, dostane víc,“ pronesla dívka tiše.

Mladík se pomalu sesunul na podlahu. Zasténal a popadl se rukama za hlavu.

Alex mrkl na běsíka.

Ten se uškříbl a přihrčil, jako kdyby hodlal seskočit z ramene a pustit se do rvačky.

„Mně by se to taky líbilo,“ řekl Alex.

Monor zpomalil, dveře zaskřípaly a otevřely se.

„Raději vystoupíme,“ navrhl Alex dívce.

„Zvládnou to,“ odsekla.

„Skoro ti to věřím. A policii zvládneš taky? Jdeme.“

S jistou obavou ji vzal za ruku, ale dívka poslechla.

Vyskočili na nástupiště, dveře monoru se zavřely. Zastavil snad řidič kvůli nim? Naturálové se už vzpamatovali. Jeden zvedl modelovaného parťáka, který potřásal hlavou a pokoušel se jít. Kdosi hrozil přes sklo.

„Já jsem se jich nedotkla!“ řekla dívka. „Vůbec jsem se jich nedotkla!“

Mávla rukou a setřásla z prstů kapičky krve.

„Ani nebylo třeba.“ Alex se díval za monorem. Ten už uháněl šedesátikilometrovou rychlostí, na této staré dráze asi nejvyšší možnou. Řidič se zřejmě rozhodl odvézt rváče co nejdál.

„Všimla sis, že ten mladík byl také speciál?“

„Speciál?“ zeptala se se špetkou zájmu. Ono „také“ přešlechla, buď nechtěla samozřejmost popřít, nebo si nevšimla. Popotáhla, vytáhla zmačkaný kapesník a utřela si ruku. „Asi ano. Vstal hodně rychle.“

Alex pozoroval dívku s rostoucí zvědavostí. Určitě jí nemohlo být víc než patnáct let... a pokud se vezme v úvahu předělovka těla...

„Jak se jmenuješ?“

Dívka na něho pohlédla tak, jako kdyby se zajímal o číslo jejího konta.

„Jmenuji se Alex. Speciál.“

„Kim...“ Po krátké odmlce také dodala: „Speciál.“

„A tohle je běsík,“ pootočil se Alex, aby ukázal dívce tetování. „Prostě běsík.“

Běsík se pochvalně usmíval, přehodil si nohu přes nohu a opřel se o vidle tak, jako kdyby to byla vydobytá kořist. Kim okamžitě zvažněla.

„Ale... tak nevypadal. Viděla jsem ho.“

„Jistě. Běsík vypadá různě.“

Dívčiny tmavé oči zostržitěly. Rtuťný Donec je přece jen díra. Přestože je průmyslovým centrem sektoru.

„Neboj se,“ řekl Alex. „To je skener emocí. Rozumíš?“

Kim se nepřetvařovala. Zavrtěla hlavou.

„Je to jednoduché. Displej s tekutými krystaly se zavede přímo do kůže. Když pohlédneš na běsíka, ihned uvidíš, co prožívám. Bojím se, zlobím se, přemýšlím, toužím... všechno jako na dlani.“

„To je prima...“ Dívka natáhla ruku, tázavě na Alexe pohlédla a pak se běsíka opatrně dotkla.

Ten se neznatelně usmál.

„Líbí se mi,“ řekla Kim. „Ale nevadí ti, že do tebe všichni vidí?“

„Když mi to vadí, zhasnu ho.“

Běsík se usmál ještě víc.

„Jasně,“ přikývla dívka. „Díky za pomoc, speciále Alexi. Hodně zdaru.“

Sklouzla ke schodišti, naprosto beze strachu z desetimetrové výšky a chatrného zábradlí. Alex se naklonil a sledoval, jak sbíhá dolů a mizí v šeru. Byli někde na periferii, kolem stály temné, opuštěné budovy. Možná sklady, možná zakonzervované továrny... pokud to byly byty, pak tak nepodařené, že se do nich nikdo nenastěhoval.

„Haló, přítelkyně-speciále,“ zavolal Alex, když dívka doskočila na zem. „Máš hlad?“

„Velký!“ odpověděla prostě Kim. „Ale jsem na nule!“

„Počkej!“

Alex pohlédl na běsíka, který pokrčil rameny.

„Nu, odvykli jsme,“ souhlasil Alex a přeskočil zábradlí.

Deset metrů. Gravitační zrychlení na Rtuťném Donci činí asi osm celých tři desetiny metru za sekundu na druhou.

Ve vzduchu udělal přemet, zaujal patřičnou polohu, dopadl na pokrčené nohy a ztlumil setrvačnost. Takový skok by naturálovi zlomil páteř. Alexův organismus reagoval přesně tak, jak byl vyprojektován.

Tělem proběhla měkká tupá bolest, jak přestavěné tkáně tlumily náraz. Alex se narovnal a pohlédl na dívku.

Kim stála v bojové pozici – ve zvláštní, naturálovi nepřístupné póze boje ju-dao. Nohy vpředu vypadaly jako zlomené a zkroucené v kolenou, tělo nakloněné dozadu, levá ruka u obličeje dlaní k Alexovi, pravá napřažená dopředu.

Obranný postoj šestého stupně.

„Neútočím,“ řekl rychle Alex. „Přítelkyně-speciále, neútočím. Prověřoval jsem vlastní tělo.“

Kim se plynule narovнала. Alexovi připadalo, že slyší lehké chrupání jejích kloubů, opouštějících bojový režim.

„Kdo jsi, Alexi-speciále?“

„Mistr-pilot.“

Dívka změřila pohledem výšku, ze které seskočil

„Deset metrů, šedesát sedm centimetrů,“ řekl Alex. „Má dopadová rychlost činila...“

„Jsi modifikován pro přetížení?“

„Ano. Zachovávám pohyblivost při šestinásobném přetížení, schopnost pracovat při dvanáctinásobném.“

„Navíc měříš vzdálenost jako radar...“

„Vzdálenost i rychlost.“

Alex jí podal ruku.

„Přítelkyně-speciále, mám ještě nějaké peníze, můžeme společně povečeřet. Přijímáš můj návrh, který neobsahuje žádné nároky ani podmínky?“

Dívka se okamžitě uvolnila. Alex jen doufal, že se nepodívá na bésika a nevšimne si jeho škodolibého úsměvu. Oslovil Kim schválně obřadně, podle všech pravidel etikety, jako dospělou ženu, kterou přece jen byla bez ohledu na své schopnosti speciála.

„Přijímám tvou nabídku, příteli-speciále,“ odpověděla rychle. „Neshledávám v ní nic špatného.“

Společně povečeřet - to řekl hodně odvážně. Společně povečeřet mohli jen v nejlevnějším bufetu. Alex se před odchodem z nemocnice nezapomněl pořádně najíst.

Kim už také nejspíš dlouho zápasila s financemi.

Výběr v bufetu McRobins není velký a znají jej i děti. Alex přesto podal dívce jídelní lístek.

Kim si vybrala smetanovou pěnu, proteinový koktejl, zmrzlinu s vitaminy a dvě sklenice minerálky. Nad jídelním lístkem neváhala. Přejela prstem po řádcích a zmáčkla ikonku „start“. Pohlédla tázavě na Alexe.

„Kávu,“ řekl. „Jen kávu.“

„Utratila jsem všechny tvé peníze?“ zeptala se Kim přímo.

„Ano. Ale to nevdá. Jsem plně zformován a ty...“ Alex ztišil hlas, „jsi nymfa.“

Dívka zrudla.

„Jen klid,“ řekl tiše Alex. „Jen klid, prosím. Tímto stadiem projde každý. Není v tom nic zahanbujícího.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Jídlo. Objednala sis velice charakteristickou stravu. Tuhy, bílkoviny, vitaminy, minerály, vodu. Kolik času ti zbývá do kukly?“

„Nevím.“

„Kim, nejsem tvůj nepřítel.“

„Opravdu to nevím!“ vykřikla hlasitě. Rodina u vedlejšího stolku - rodiče-naturálové a hoch-speciál - na ně zvědavě pohlédla. Hochovi se nepřirozeně leskly šikmé, široce postavené oči. Alex si uvědomil, že nedokáže ani přibližně odhadnout směr jeho transformace.

„Kim...“

„Nevím,“ odpověděla dívka už klidněji. „Mám narušenou metamorfózu. Podle grafikonu mělo stadium kukly nastat před měsícem.“

Alex zavrtěl hlavou. To je ošklivé. Hodně ošklivé. Narušená metamorfóza není legrace. Měl by se od dívky držet dál, ale... Bohužel už udělal zbytečný krok.

„Máš zdravotní pojištění?“

„Ne.“

„Na peníze se ani neptám. Co rodiče? Přátelé?“

Kim sevřela rty a mlčela. Asi jí vadí hloupé dotazy.

„Chápu.“

Alex vytáhl cigaretu a zapálil si. Mrkl na běsika.

Běsík se držel za hlavu, vypadal vylekaně a rozpačitě.

„Půjdu,“ řekla tiše Kim. „Promiň.“

„Seď,“ ucedil Alex. „Už nesou tvou objednávku.“

Chlapec v jasně oranžových šortkách a bílém tričku s emblémem McRobins s úsměvem začal rozkládat na stole sklenice a misky. Evidentní naturál, dívku pokládá za milovnici sladkostí a neobvyklý výběr jídel ho neudivoval.

„Příteli, kde je tady možné se levně ubytovat?“ Alex mu podal kreditní kartu tak, že přidržel aktivní střed. Mladík přešel nad kreditkou rukou, pokladní náramek tiše cvakl a odepsal z účtu peníze.

„Samozřejmě Hilton,“ odpověděl. „Je nejbliž, asi pět minut pěšky směrem do centra.“

Žádný údiv ani odsudek. K McRobinsovi jiní klienti ani nechodí. Jen ti, kteří nocují v nejlacinějších hotelech a jezdí městskou dopravou.

„Díky.“

Mladík odešel, ani nečekal na dýško. Stejně na ně už nezbýlo.

Alex se napil kávy, byla kupodivu dobrá. A pohlédl na dívku.

Kim jedla.

Nejdřív zmrzlinu, to bylo špatné. Hodně špatné, protože k posílení jsou potřeba hlavně glycidy. Je to příznak blížícího se zakuklení, jinak by nymfa začala proteinovým koktejlem. Nezbyvá moc času.

Na běsika se Alex nechtěl ani podívat.

Kim potřásla hlavou, jako kdyby jí měkká, tající zmrzlina obtížně klouzala do krku. Tmavé vlasy se rozsypaly na ramena. Dívka žíznivě vypila půl sklenice minerálky, vyškrábala misku se zmrzlinou a stejnou lžičkou se okamžitě pustila do smetanové pěny.

Úplně špatně. Její organismus už zpracoval zásobu bílkovin pro metamorfózu. Nebo přesněji – připadá mu, že zásobu zpracoval. Kůže a kosti... hrud' je pod svetrem stěží vidět. Co

to znamená? Tvorba bojovníka-speciála je jednou z na zdroje nejnákladnějších přestaveb, zasahuje celé tělo. Narušit tuto metamorfózu špatným jídlem, nevyspáním nebo stresem je stejné jako pokazit při broušení velký diamant.

„Děkuji, Alexi.“ Kim se konečně odtrhla od jídla. Proteiновый koktejl přímo zhltna. Oči měla apatické, ospalé. „Potřebovala jsem to... opravdu..“

Alex přikývl. Ještě se k ničemu nerozhodl, vlastně se bál rozhodnout.

„Proč se běsík odvrátil?“

Tetování na rameni se nápadně změnilo. Běsík dřepěl na bobku a pohlížel stranou. Ucho mu nervózně cukalo.

„Jako v kresleném filmu,“ řekla Kim, když se nedočkala odpovědi. „Je součástí tvé transformace, nebo se dá udělat dodatečně?“

„Dodatečně.“

„Nechám si ho udělat taky. Stejného.“

Začala usínat.

„Půjdeme.“ Alex vstal a Kim vzal pevně za ruku. Bojovník-speciál by měl na prudký pohyb reagovat, ale Kim se ani nezachvěla. „Jdeme, rychle!“

Dívka ho následovala jako zhyponotizovaná.

Průhledné dveře bufetu se otevřely a vypustily je. Chladný vítr ji trochu probral.

„Neútno,“ zasmála se Kim. „Vid'? A proč mě tak držíš?“

„Jdeme do hotelu,“ řekl Alex, aniž se zastavil. „Musíš se vyspat.“

„Musím,“ souhlasila dívka. Vypadala jako opilá nebo zdrogovaná. Vlastně tomu tak bylo - organismus začal vylučovat do krve endomorfíny. „Ale tady je neútno.“

Alex ji plně chápal. Stadium kukly je nejnebezpečnější okamžik v životě speciála. Když se blíží, přepadne člověka agorafobie. Zůstávat na otevřeném prostranství je nejen nepohodlné, ale přímo děsivé.

„Půjdeme hodně rychle,“ řekl Alex. „Jdeme do hotelu Hilton, dají nám pokojíček, pohodlný a tichý. Uložím tě do postele, přikryju, zhasnu, a usneš. Až se probudíš, bude všechno v pořádku.“

„Dobře,“ souhlasila Kim. „Půjdem rychle.“

Zasmála se, lehce a zajíkávě, což je pro každého muže znamením, že žena přebrala. Ale za okamžik se její tón změnil.

„Nezneužiješ mě?“

Dotkla se rukou Alexova ramene. Malý vzrůst jí neumožnil dospělého obejmout, ale Alex dobře věděl, že ty tenké prsty u jeho krku mu mohou vmžiku přerazit páteř.

Podezíravost, i když nemotivovaná, je také příznakem blízkého zakuklení. A oni se vlastně ani neznají.

„Nic ti neudělám,“ slíbil Alex. „Pojď rychleji, je chladno.“

„Jdeme...“

Ulice byla prázdná, milovníků nočních procházek bylo na Rtuťném Donci asi málo. Prázdná a špatně osvětlená. Alex rychle kráčel tmavou alejí a cítil, jak se mu dívčina ruka chvěje na rameni. Třásla se a byla pořád teplejší a sušší.

Průšvih... co to vlastně dělá...

Číšník nežvanil, Hilton byl opravdu blízko. Alex věděl, že kdysi dávno, ještě v předkosmické éře, byla síť hotelů Hilton prestižní a drahá. Ovšem na začátku hvězdné expanze vsadili majitelé na levné hromadné ubytování. Sázka jim vyšla.

Nízká třípatrová budova hotelu vypadala zvenku velmi přívětivě. Plastová omítka na stěnách si už desítky let uchovávala sytou oranžovou barvu, poletující zářivá reklama slibovala čistou pravdu – „Maximální komfort za minimální peníze“.

S Kim, která mu visela na rameni a sotva pletla nohama, vstoupil Alex do hotelové haly.

Noční recepční, asi čtyřicetiletý naturál, je odhadl pohledem. Přívětivě se usmál. Samozřejmě, podle jeho názoru všechno vypadalo velice jednoduše – bavící se speciál sbalil mladičkou opilou naturálku. Alex mu to nehodlal vymlouvat.

„Pokoj s minimálním vybavením... na tři hodiny,“ řekl Alex při pohledu na ceník. Byly to úplně všechny jeho peníze.

„Druhé patro, pokoj dvacet šest,“ řekl recepční a nastavil pokladní skener. „Hej, holko, jdeš s ním?“

„Jdu,“ potvrdila pevně Kim, „zalehnu do postele, hodím na sebe deku a zhasneme.“

Recepční na Alexe nenápadně mrkl.

„Jdeme.“ Alex cítil, že dívka může každou chvíli upadnout. „Jdeme, je tam tma a ticho.“

Jeho slib zřejmě zafungoval. Kim se ho držela a tak kráčeli k výtahu.

... s tichem ji Alex neoklamal. Majitelé Hiltonu věděli, že v laciných hotelích hluk hosty dráždí, ať přichází z ulice, nebo ze sousedních pokojů. Zvukotěsné zdi samozřejmě nikdo nestavěl, ale přepážky mezi pokoji vyplňovala extrudovaná pěna.

Světlo zasvítilo nemilosrdně ostře a odhalilo ubohý interiér malého pokojíku: úzké dvojlůžko s neuvěřitelně pestrým syntetickým povlečením, dvě umělohmotné židle a stejný stůl, na stěně laciná obrazovka, pootevřené dveře do koupelny s hrdou nálepkou „sterilní“ nad klikou.

Kim vypískla a pravou rukou si zakryla oči. Levou se pořád opírala o Alexe.

„Snížit jas!“ Alex zapomněl, kde je. Zaklel a přešel prstem po senzoru. Lamy na stropě pohasly, na okamžik zesinaly a zamrkaly ve veselém diskotékovém rytmu. Nakonec se prodral k nasládlému růžovému svitu, který nebodál do očí.

„Bolí,“ postěžovala si tiše Kim.

Její receptory měly patrně zvýšený práh bolesti, navíc byla pod vlivem metamorfového znečitlivění. Bolest se přesto prodrala ven.

„Hned to bude. Vydrž.“ Alex uchopil dívku za ruku. „Začalo zakuklování. Rozumíš?“

Neodpověděla, jen lehce přikývla.

Alex ji položil na postel a začal jí rozepínat bundu.

„Slíbil, že mi neublížíš,“ řekla Kim.

Hloupá.

„Neboj se. Chci ti pomoci.“

Stáhl z ní bundu, džíny i svetr. Kim zůstala jen v tenkých kalhotkách, na kterých byla čerstvá krev. Asi krvácení vnímala, protože se pokusila zakrýt rukou.

„Máš menstruaci?“ zeptal se Alex.

„Ne, je moc brzy.“

„Rozumím.“

Alex z ní stáhl zašpiněné prádlo, odhrnul pokrývku a uložil dívku pohodlněji. Kim mu nepomáhala. Ale ani se nevzpouzela. To bylo dobře. Zřejmě oddalovala metamorfózu co nejdéle. Nevědomky – tento proces se nedá ovlivnit –, prostě chápala svou bezbrannost. Když se objevil Alex, křehká rovnováha mezi programem uloženým v genech a hormony brzdícími zakuklování se porušila. Dívku mu důvěřovala – a napjatá pružina se začala uvolňovat.

„Vadí ti světlo?“ zeptal se.

„Ne...“

Hlas se jí měnil. Začala přeměna hrtanu.

„Kim, snaž se mě vyslechnout. Je to důležité, chápeš?“

„Ano...“

„Přecházíš do metamorfózního transu. Přijdou různé preludy. Tvoje tělo se mění podle vloženého programu. Věřím, že všechno proběhne dobře. Ale bude to trochu bolet. Vydržíš to?“ Dívka přikývla. Z nosu jí kapala krev.

„Chceš se napít?“

„Ne... zatím ne.“

Alex vzdychl. Věděl o zakuklování jen to, co každý speciál, který touto etapou prošel a získal základní vzdělání. Hlavně si bylo třeba pamatovat, že zakuklování má probíhat pod dozorem odborníka. A v případě narušené metamorfózy v nemocnici.

„Zatraceně...“

Kapsy má prázdné.

A žádné známé.

Cizí planeta, cizí město, cizí dívka v začínajícím stadiu zakuklování.

Vsunul ruku pod chvějící se tělo a nadzvedl je.

Třicet devět až čtyřicet kilogramů. Pro metamorfózu hrozně málo. A ještě něco, znepokojivé a špatné... Malá hmotnost, pro člověka netypická.

„Kim!“

Dívka otevřela oči.

„Jsi kyborgizovaná?“

„Ne.“

„Nějaké umělé orgány? Stimulátory tepu, implantáty, zabudovaná zbraň?“

„Ne.“

„Je tvé tělo biologicky čisté? Absolutně? Nemáš v těle cizorodé objekty?“

Může se mýlit. Sám má posílený cit pro rovnováhu pro ty občasné případy, kdy mistr-pilot musí používat maličký aparát typu flyeru nebo raketového batohu.

Ale Kim mlčela a vyplašeně se na něho dívala.

„Holka, zakuklování s implantáty je nepřijatelné. Organismus to nevydrží!“

To by znamenalo konec. Pokud jí z nějakého důvodu vložili umělý orgán, je vyřízená.

„Přísahaj.“

„Cože?“

„Přísahaj, že zachováš...“

Přejela si rukou po břicho a zastavila ji někde nad levou ledvinou. Chvilíčku si třela kůži prsty. Potom se tělo otřásl, kůže se pod prsty rozestoupila a otevřela kapsu.

Nebyl to umělý orgán. Ani vložená zbraň. Jen skrýš v těle, prakticky nerozeznatelná dutina.

„Ber...“

Alex položil Kim zpátky a opatrně od ní převzal těžký krystal.

Komolý kužel s pěticentimetrovou základnou. Čirý jako briliant. A stejně drahý.

Alex krystal zvedl a přidržel ho proti světlu. Růžové světlo lampy zbělelo. Stiskl krystal silněji a pod prsty pocítil jeho poddajnost.

Správně. Gelový krystal. Gel-krystal.

„Odkud ho máš?“ zeptal se.

„Opatruj ho!“ Její prsty mu sevřely zápěstí, až zaúpěl bolestí. „Přísahaj!“

„Přísahám!“

Taková hloupost. Dívka bez přístřeší a umírající hladem má u sebe celé bohatství. Tak velké krystaly se používají na

hvězdných křižnicích, v planetárních počítačových centrech, v komplexech virtuální reality, v navigačních centrech největších kosmodromů. Na Rtuťném Donci může být takových pět šest kousků, víc ne.

„Slibuješ?“

„Slibuju.“ Alex se sklonil a lehce se dotkl rty jejího čela.

„Spi. Víím, jak se zachází s gel-krystaly. Neboj se.“

Uvěřila mu. Stejně jí nic jiného nezbyvalo. Za několik minut zavřela oči, ale nešlo o spánek. V souladu s programem se odpojilo vědomí.

Alex dívku přikryl.

Nevelká pauza, tak na půldruhé hodiny. Nyní se její organismus začne připravovat na metamorfózu.

Ale stejně nemá šanci...

Alex krystal pevně sevřel. Rozbít ho je téměř nemožné, ale není třeba riskovat. Přistoupil ke stolu. Vhodil krystal do sklenice a zalil ho vodou z karafy. Pro gel-krystaly je to dobré.

Pohlédl na Kim. Dýchala rovnoměrně a zhluboka. Krev z nosu dočasně přestala téct.

„Terminál,“ přikázal Alex, přestože byl přesvědčen, že obrazovka nefunguje.

Obrazovka matně zesvětlala, což bylo dobře. Majitelé Hiltonu také nemuseli zahrnout do „minimálního vybavení“ informační služby.

„Funguji v minimálním režimu,“ sdělila uctivě obrazovka. „Spojení je omezeno na město. Informační služba jen v bezplatné variantě.“

Alex zaskřípal zuby. Na běsika se radši ani nepodíval. Určitě k němu sedí zády. Nebo vůbec nereaguje, uražen pánovou hloupostí.

„Informace o gel-krystalech,“ pronesl Alex.

„Splněno s omezením.“

„Paráda.“

„Gel-krystal se základnou přes pět centimetrů.“

„Splněno s omezením.“

„Zločiny spojené s touto skupinou krystalů.“

„Splněno s omezením.“

„Krádeže krystalů se základnou přes pět centimetrů.“

„Splněno.“

Alex se usmál. Do tajných policejních archivů samozřejmě nepronikne. Ale ani nemusí.

„Uvést posledních pět případů.“

„Nelze. Gel-krystaly tohoto rozměru se staly objektem krádeže třikrát. Vyjmenovat?“

„Ano, stručně.“

„Rok dva tisíce sto třicet jedna. Základní krystal dopravní loď Šrí Lanka. Ukraden pravděpodobně mistrem-pilotem Andreasem Wolfem, speciálem, během vzpoury. Nalezen a vrácen společnosti Měsíční expres po potlačení vzpoury. Nyní používán na lodi Šrí Lanka. Podrobnosti neznámé.“

Alex se ušklíbl. Tento případ znal, jen si ho nevybavil. Nespojil si ostudný příběh speciála, vůdce vzpoury, s krádeží krystalu.

„Rok dva tisíce sto šedesát čtyři. Gel-krystal zábavního komplexu Andalusie na planetě Athéna. Ukraden technickým pracovníkem Derem Donescuem, naturálem. Nalezen při pokusu o prodej. Zničen po vyřazení ze zařízení v důsledku narušení podmínek ochrany. Podrobnosti?“

„Ne. Dál.“

„Rok dva tisíce sto sedmdesát tři. Základní krystal křižníku Trůn. Ukraden neznámou osobou. Nenalezen. Podrobnosti neznámé.“

Alex na Kim nedůvěřivě pohlédl. Jistě, je speciál. Ale uvěřit tomu, že by před deseti lety dokázala ukrást gel-krystal z válečného korábu...

„Pátrá se po krystalu křižníku Trůn?“

„Informace není k dispozici.“

Logické. Armáda nedává nálezné. A s policií spolupracuje málokdy. Je divné, že tato informace vůbec pronikla do otevřené sítě.

Takže křižník Trůn?

Alex usedl ke stolu a pohlédl na sklenici, ve které ležel nyní neviditelný krystal.

Nejde jen o cenu krystalu. Pokud to je onen krystal a pokud dodnes obsahuje veškeré informace z vlajkového křižníku flotily... I když uběhlo deset let.

„Proč vždycky spadnu do maléru, tentokrát až po uši...“ řekl sám pro sebe.

Krystal odpovědět nemohl, dívka spala, terminál nepokládal větu za korektní dotaz. Alex vzdychl. No co, důkazy nejsou. Je možné, že je to docela jiný krystal.

„Terminál, přístup k pracovní burze.“

„Splněno.“

Aspoň tato služba nebyla odmítnuta.

„Volná místa na planetě Rtučný Donec pro mistra-pilota, speciála, stáří třicet čtyři let, pracovní stáž šest let, kvalifikační stupeň jedna, schopen bez omezení, loajalita potvrzena, výpis z trestního listku čistý... é... podle dnešního rozhodnutí lékařů schopen bez omezení. Vypsat.“

Volných míst bylo celkem pět.

Alex přistoupil k obrazovce.

První možností se zasmál. Suborbitální a orbitální nákladní doprava. Loď třídy Svišť. Nabízet takovou práci mistru-pilotovi vyžaduje notnou dávku humoru. Třicet kreditů týdně. Bez zálohy. Bezplatné ubytování v hotelu Hilton.

„První nabídku škrtnout.“

Druhá a třetí nabídka byly poněkud lepší. Trasy Rtučný Donec - hyperterminál a Rtučný Donec - pás asteroidů. Lodě třídy Svišť a Jezevec. Šedesát kreditů týdně. Hotel Hilton nebo byt od koncernu.

„Druhou a třetí škrtnout.“

To mají tolik mistrů-pilotů? Nebo opravdu nemají nouzi o speciály podobné kvalifikace?

Nad čtvrtou nabídkou se na okamžik zamyslel. Loď Goethe. Druhý mistr-pilot. Nezávislá společnost Slunečná. Sto kreditů. Prémie. Záloha ve výši měsíčního platu. Plné zaopatření. S jedinou podmínkou - smlouva na pět let bez práva na její zrušení.

„Škrtnout.“

Páté místo bylo u armády. Zásobovací koráb flotily. Sedmdesát kreditů plus možnost zvýšení. Smlouva na rok. Velice sympatická varianta, ale je to armáda...

„Škrtnout.“

Dívka zasténala. Alex se otočil. Kim vrtěla hlavou na polštáři. Oči měla otevřené.

„Krystal...“

„Všechno je v pořádku. Je v bezpečí.“

„Hm...“

Opět se odpojila.

Takže hodnotu krystalu si dokonale uvědomuje, když dokázala přerušit trans.

„Co mám s tebou dělat?“ zeptal se tiše Alex. „Co?“

Narušená metamorfóza není žádná legrace. Co nevidět bude mít přeludy. Může začít řídit a neovládající se bojovník-speciál je noční můra. Ale i když zůstane tiše, bude potřebovat jídlo, klid a léky. To všechno stojí peníze, které nemá.

„Obnovení informace,“ oznámil terminál.

Alex pohlédl na novou nabídku na obrazovce.

Loď Zrcadlo. Mimo kategorie, montáž na Zemi. Mistr-pilot a souběžně kapitán lodě. Hodnost kapitána!

Alex sebou trhl. Vpil se pohledem do stručných řádek.

Trasy neurčeny. Dvě stě kreditů týdně. Záloha za dva měsíce práce. Plné zaopatření na palubě lodě a „hodnosti odpovídající zaopatření na kosmodromech“. Společnost Nebe. Smlouva na dva roky.

„To není možné,“ řekl přesvědčeně Alex. „To se nestává.“

Neudržel se a pohlédl na rameno. Běsík k němu seděl zády, ale nyní se ohlédl a upřel na Alexe zvědavý pohled.

„Takové smlouvy neexistují... navíc v době, kdy jsou potřeba,“ oznámil mu Alex. „Je to tak?“

Běsík s ním zjevně souhlasil.

„Škrtnout?“ nabídl terminál.

„Škrtnu tebe. Podrobnosti!“

„Nejsou informace.“

„Dostupné informace o lodi Zrcadlo a společnosti Nebe.“

„Nejsou informace.“

Takové smlouvy se musí popadnout hned, bez rozvažování. Dvě stě kreditů je hodně vysoký plat i za spojení hodnotí mistra-pilota a kapitána. Neznámá společnost,

neznámá loď, odmítnutí sdělení detailů smlouvy... Před přijetím se musí vždycky dohodnout podmínky ukončení – tuto pravdu pochopil Alex při své první smlouvě, uzavřené údajně na jeden rok, který se protáhl na tři...

Hlavní je hodnota kapitána! To je víc než smlouva. To je osud.

Kim zasténala.

„Zkrátka jsem do toho vlít, že?“ zeptal se Alex bésíka.

Tetování se na něho mračilo.

„Vrátit se k nabídce loď Goethe,“ řekl Alex.

„Nelze. Smlouva už byla uzavřena.“

Alex si olízl rty. Vytáhl kreditku a přisunul ji k obrazovce.

„Žádost o uzavření smlouvy se společností Nebe, hodnota mistra-pilota a kapitána loď Zrcadlo.“

Uplynulo deset sekund, než se terminál ozval.

„Vaše údaje přijaty.“

Ze štěrbin pod obrazovkou vyklouzl lístek. Alex ho zběžně prohlédl – jednalo se o standardní text schválený odbory. S malou odchylkou – Alex nedostal ty informace o lodi a společnosti, které měl dostat.

„Máte pět minut na rozhodnutí.“

„Upřesnit datum odletu z planety,“ řekl Alex.

„Nejpozději za tři standardní dny.“

„Údaje o posádce.“

„Výběr posádky je v kompetenci kapitána.“

„Takový chutný sýr se dává jen do pastí na myši,“ zavrčel Alex.

Nevěděl, proč se mu smlouva nelíbí, nedokázal to vyjádřit. Snad proto, že byla příliš dobrá...

„Zapnout režim uzavírání smlouvy,“ přikázal Alex.

Na obrazovce se objevil text smlouvy.

„Já, mistr-pilot Alexandr Romanov, speciál, občan Země, uzavírám na obrazovce uvedenou standardní pracovní smlouvu se společností Nebe a přijímám povinnosti kapitána a mistra-pilota loď Zrcadlo na dobu dvou let.“

„Přijato,“ sdělil terminál. „Informace odeslána odborovému svazu pilotů a společnosti Nebe. Převést peníze na váš účet?“

„Ano.“

„Splněno. Dodat dokumentaci na loď?“

„Ano. Ve tvrdých deskách.“

Alex pocítil, že někde vzadu klapla dvířka myší pasti. Ale sýr už měl v zubech a nehodlal si kazit skvělou chuť.

„Zapnout obchodní režim.“

„V minimální konfiguraci nelze.“

„Platím tento hotelový pokoj na jeden den v maximální konfiguraci.“

„Přijato.“

„Nejbližší lékárna s expresní dodací službou. Videorežim.“

Někde dole v hale se noční recepční nepochybně usmál, když Alex zaplatil plnou cenu za pokoj na den. Jako obvykle: speciál se rozhodl prodloužit si příjemný pobyt.

„Takovou zábavu bych ti přál,“ zabručel Alex a pohlédl na nehybné tělo. Na obrazovce se už objevila tvář dívky-naturálky v nazelenalé uniformě lékárenské služby.

Druhá kapitola

Zakuklování začalo přesně o půlnoci, jako kdyby byl Kimin organismus seřízen podle hodin. Dívka vykřikla, napjala se, trhla povlečením. Vleže na posteli se začala prohýbat do oblouku.

Alex chvíli držel v ruce injekci proti bolesti, ale nespěchal.

Metamorfóza je nepříjemný proces i v případě minimální přestavby organismu. Natož v případě bojovníka-speciála, navíc s narušeným grafikonem...

Nejprve zvracela žluč. Alex přinesl vodu a pomáhal jí napít se – stěží chápala, co se děje, ale lačně se ke sklenici přisála. Potom začala téci krev. Z fyziologických důvodů ženy snášejí zakuklování hůř než muži, podle Alexova odhadu ztratila nejméně půl litru krve. Zavedl Kim dvě stomililitrové lahvičky krevní náhrady, třetí už nestačil, protože žíly začaly pod prsty uhýbat. Její tělo se chvělo, místy se objevil krvavý pot. Alex mlčky seděl u postele, občas otřel Kim baktericidními ubrousky. Na podlaze se jich už navršila špinavá hromádka. Běsík na rameni se štitivě šklebil.

„To nic, to vydržíš,“ řekl mu Alex. „Ze mne také stírali krev a špínu.“

Běsík by možná upřesnil, že to dělaly ošetřovatelky-naturálky, na takovou práci zvyklé a placené za ni. Ale koloidní tetování neumí mluvit.

Ve dvě hodiny v noci dívčino tělo ztuhlo. Tep měla skoro nehmatný, srdce ale bilo pomalu, ale silně. Alex se připojil k lékařské databázi, pohlédl na doporučení, potom zvedl Kim z postele, odnesl ji do koupelny a ponořil do teplé vody. Vybavení pro invalidy v koupelně samozřejmě bylo, Alex tedy uchytil dívku do řemenů tak, aby se nemohla potopit. Čtvrthodinu oddechu, kterou mu počítáč slíbil, věnoval větrání pokoje. Špinavé prádlo a ubrousky

strčil do plastového pytle. Vyšel na chodbu a vypil šálek kávy z automatu.

Když se vrátil, Kim už přetrhla jeden jisticí řemen a snažila se dosáhnout rty ke kalné teplé vodě.

„Hlupáčku,“ vytáhl ji Alex z vany. „Jsi pitomá.“

Dívka neodpověděla. Nyní jí zůstaly jen základní životní instinkty. V jeho rukách se však nečekaně uklidnila, nechala se položit na matraci, žádostivě vypila dvě sklenice minerálky a ztichla.

Alex na ni chvíli pohlížel, pak nedůvěřivě pokrčil rameny. Podle všeho prvotní přestavba organismu skončila a vnitřní orgány se modifikovaly. Navenek však Kim vůbec nepřipomínala běžného bojovníka-speciála s jejich tuhou našedlou pleťí, rozšířenýma očima, zřetelnou muskulaturou a zpevněnými prsty...

Následující etapou metamorfózy byla stabilizace těla. Ale dívka ho překvapila.

Znovu začala přestavba. Druhá vlna přestavby byla naprogramována jen velice zřídka.

Tentokrát začala Kim křičet bolestí. Sice slabě, protože jí na takovou maličkost, jako je křik, nezbývala síla, ale natolik žalostně, že kdyby ji někdo uslyšel, do pěti minut by do pokoje vtrhla speciální policejní jednotka.

Alex jí dal dvě injekce narkotika. Po čtvrt hodině nevydržel, zapnul kardiostimulátor a dal jí ještě jednu injekci proti bolesti. Běsík na jeho rameni si rozčileně přiložil prst ke spánku.

„Jistě, když umře, svedou všechno na mě,“ souhlasil Alex. „Rozumím.“

Když znovu začal poslouchat srdce, uslyšel jen ticho.

Dívka přesto dýchala pravidelně.

Trvalo mu několik minut, než ho napadlo poslechnout celý hrudník.

Srdce se přemístilo do středu hrudi.

„Zatraceně,“ řekl Alex a narovnal se. Jako kdyby dívka věděla předem, co s ní bude. Jako kdyby měla čas sdělit mu podrobnosti metamorfózy.

Obecně se jedná o logickou transformaci u bojovníka-

-speciála. Pokud někdo vystřelí přímo do srdce, může to zachránit život.

Ke čtvrté hodině dívka ztichla. Dýchání se srovnalo a prohloubilo, srdce usazené uprostřed hrudi tepalo rytmicky a klidně. Na druhou stranu se jí propadly tváře, vystoupila žebra a pánevní kosti, jako kdyby týden hladověla. Kapsa na břicho se otevřela, kůže se nálevkovitě vtáhla dovnitř a vytvořila svalový kroužek. Vymoženost pro speciála ne zrovna neužitečná, ale trochu zvláštní. Víc by se to hodilo pašerákovi, ale kdo potřebuje pašeráka-speciála?

„Tvoji rodiče byli vynalézaví,“ řekl Alex. Otřel jí zpocené obličej. Bylo těžké uvěřit, že před několika hodinami třemi ranami přemohla silného mladíka.

Kdyby recepční uviděl Alexe s takovou dívkou nyní, asi by je odmítl ubytovat.

Stabilizace však probíhala rovnoměrně jako podle grafikonu v nemocnici, pod dozorem zkušených lékařů. Ubrousky došly, Alex otřel dívku mokrým ručníkem a usedl k oknu, aby si zakouřil. Zdálo se, že se s přestavbou těla vyrovnala. Ovšem každého speciála netvoří jen svaly, nervy a vnitřní orgány. Ještě je tu mozek.

A ten je nejdůležitější.

Kim zasténala.

Alex típnul cigaretu, sednul si k dívce a vzal ji za ruku. Jeho druh, navigátor-speciál ze Třetí osobní a nákladní, tvrdil, že speciál probírající se ze zakuklení se upne na okolní lidi a prožije zvláštní spojení. Jako příklad uváděl sebe, protože si vzal zdravotní sestru, která o něho v době zakuklování pečovala. Teorie to byla krásná, Alex se s ním nepřel, ale sám si nevytvořil žádný vztah k ošetřovatelkám ani k lékařům, kteří u něho při metamorfóze byli. A pokud u něho došlo ke spojení, tak patrně se silnou sladkou kávou, kterou ho při zakuklování napájeli.

Dívka začala něco brumlat. Zřetelně, ale v cizím jazyce. Nebyla to lingva, ani angličtina, čínština, němčina nebo ruština. Alex chtěl zapnout obrazovku a vyžádat si synchronní překlad, ale pak si to rozmyslel. Připomínalo by to nahlížení klíčovou dírkou.

„Nechci!“ řekla ostře Kim. Hlas se jí skoro nezměnil, což Alexe potěšilo. Bylo třeba, aby si zachovala nejen původní tělo, ale navíc získala ostrý velitelský tón.

„Ať chceš nebo ne, už je to tady,“ řekl. „Přetrp to.“

„Nechci... prosím... nechci...“ prosila hodně žalostně Kim.

Alex ji pohládl po tváři. Její rozum nyní bloudil světem přízraků a fantazií. Jednou věcí je změna těla, jinou změna duše. Nejjemnější část metamorfózy. Kim nyní prožívá situace naprogramované ještě před jejím zrozením. Zvyká si na ně. Učí se milovat svou budoucí profesi.

Alex si dobře pamatoval svou metamorfózu. Opojný pocit letu. Hlubiny vesmíru. Hvězdný prach. Pilotáž ve hvězdné fotosféře, v pásích asteroidů, v klokotající atmosféře gigantických planet, v prostoru bojujících eskader.

Upřímně řečeno, Alex nevěděl, jestli takový emoční impulz potřeboval, protože od dětství toužil být pilotem. Je štěstí, když člověk ví, že se jeho touha určitě splní.

Jenže sny bojovníka musí být jiné.

Avšak bariéra mezi fantazií a realitou, nutně slabá, může být kdykoli narušena. A bojovník-speciál dokáže zabít člověka jediným úderem.

Bylo by zajímavé, kdyby se dívka ráno probudila a našla u postele neživé tělo toho, kdo o ni celou noc pečoval.

Uvažoval, jestli má Kim spoutat. Ale to by jí mohlo uškodit. Kdyby to zmatený rozum pokládal za agresi, znamenalo by to jeho konec.

„Vydrž, holka,“ řekl. „Už jen chvíličku. To nejhorší skončilo.“

Lhal, ale bylo to nutné.

„Víš...“ Dívčin hlas byl tichý, ale byla v něm jakási nepředstavitelná, neuvěřitelná čestnost, nesmělá odvaha, otevřenost, vděčnost... duše. „Víš, když jsem tě uviděla, pochopila jsem, že je to navždy...“

Alex se zarazil. Kim měla oči pořád zavřené. Pohybovala se ve svých fantaziích.

Jako kdyby žádal o podporu, pohlédl na bésíka. Tomu spadla brada.

„Jistě,“ souhlasil Alex. „Něco takového jsem chtěl slyšet. Je to hloupé, ale chtěl.“

Kim se usmívala se zavřenýma očima. Opět jí otřel zpcený obličej. Zapřemýšlel a oznámil bĕsíkovi:

„Nebo možná ne. Po tomhle je těžké chovat se jako lump, ale došlo by k tomu.“

Bĕsík pŕikývl na souhlas.

„Balmont,“ řekla neĕekanĕ dívka. „Ajvazovskij. Gauguin. Michelangelo.“

Alex pokrĕil rameny. Pŕistoupil k oknu a zapnul pŕŕhlednost. Nad mĕstem uŕ začalo svítání, matné, kalné, jak se patŕí na Rtuŕný Donec. Vĕerejšek nenávratně skonĕil v minulosti.

„Poe. Shelley. Shakespeare. Keats. Nabokov. Akutagawa...“

„Puškin,“ navrhl Alex, aniŕ se otoĕil.

„Puškin. Lermontov. Fet.“

Kim se odmlĕela a pak začala mluvit rychleji:

„Verlaine. Rimbaud. Verne. Heine. Schiller. Goethe. Baudelaire. Whitman. Wilde.“

„Správnĕ, neomezuj se na Rusy,“ řekl Alex. „Dobré klasické vzdĕlání, schvaluji, ale k ĕemu je to vojákovi?“

„Basie. Sapfó.“

„Rád bych vĕĕĕl, podle jakĕho principu je stŕídáš.“

„Chopin. Āajkovskij.“

„S poezií jsme uŕ skonĕili?“ zeptal se Alex.

„Dante...“ pronesla trochu nepřesvĕdĕivĕ dívka. „Gumilev. Bykov. Robespierre.“

„Coŕe?“ zajímal se Alex. Pohlĕdl na Kim, která si olízla rty a rychle pokračovala:

„Churchill. Lenin. Marx. Gándhí. Gates.“

Alex usedl na ŕidli, zavŕel oĕi, natáhl nohy. Pŕece jen byl pořádnĕ unavený. Dívka pořád mluvila a mluvila, procházela dĕjinami zemĕ s nenuceností a pŕesností ŕrapnelu. Sem tam si odskoĕila k poezii a hudbĕ, ale ani politika, malŕství, architektura a vĕda nezŕstaly bez povŕimnutí.

Zdálo se, ŕe Kim prochází cestu své metamorfózy. Znalosti vloŕené v prenatalním stavu jí nyní vybuchovaly v mozku jako maliĕké bomby. U kaŕdĕho jmĕna v ní vznikal celý ob-

raz, data narození a úmrtí, události, obrazy a verše, provolání, drby a možná i inscenace a archivní videozáznamy.

Bylo to hodně milé. Jenže úplně zbytečné pro bojovníka-speciála.

Alex usnul.

Několikrát ho vzbudilo ticho – Kim zmlkla, pak začala mluvit německy. Němčinu Alex skoro neznal. Následovala japonština, angličtina, ruština, čínština. Jména už skončila. Nyní hovořila s neexistujícími společníky. Vlastně o ničem.

„To je velice lichotivý návrh, monsieur...“

Alex opět usnul. Dokázal odpočívat přerušovaně, na okamžik usnout a bleskově se probudit, zhodnotit situaci a znovu usnout. V jeho profesi to byl užitečný zvyk a on tuto schopnost měl. Dějiny světa ho však nikdo neučil. Ty nepotřebuje žádný speciál.

„Ano, Vaše Jasnosti...“

Pilot spal.

„Alexi...“

Otevřel oči.

Dívka seděla na posteli, zabalená do prostěradla. Tváře propadlé, oči horečnatě plály. Ale byla při plném vědomí.

A nijak se nezměnila.

„Kde je krystal?“

Alex pohledem ukázal na stůl. Kim vyskočila, přidržela si prostěradlo, došla ke stolu a zvedla sklenici.

„Tady?“

Pilot mlčky přikývl.

Dívka vnořila prsty do vody. Nahmatala neviditelné hrany a napětí v jejím obličejí povolilo.

„Otoč se, prosím.“

Otočil se. Když se podíval znovu, v poloprázdné sklenici už krystal nebyl.

„Prodělala jsem metamorfózu?“ zeptala se.

Alex přikývl.

„Opravdu?“

„Ano.“

Kim se tiše zasmála.

„Bála jsem se. Je možné při porušené metamorfóze umřít?“

„Pokoušela ses o to. Ale byl jsem proti.“

„Alexi,“ okamžitě zvázněla. „Příteli-speciále, děkuji ti za pomoc. Odvděčím se.“

„Věřím.“ Alex neochotně vstal. Noční dojmy už mizely a ztrácely jas. Zůstala jen únava. „Osprchuj se, objednáme mezitím snídani do pokoje. Chceš jíst?“

„Moc.“

„Pak je všechno v pořádku.“

Hledal v jejím obličejí alespoň náznak změn. Co kdyby se jí třeba zúžily zornice nebo zešpičatěly uši, případně se změnila barva a tloušťka kůže...

Alex natáhl ruku a pleskl Kim po tváři. Dívka se usmála a zůstala klidná.

Kůže jako kůže.

„Proč se běsík tváří tak rozpačitě?“

Alex zachmuřeně pohlédl na tetování.

„Protože je hloupý. Asi jako já. Jdi se umýt.“

„Díky.“ Stoupla si na špičky, políbila ho na tvář a s úsměvem zmizela v koupelně.

„Nic nechápu,“ prohlásil upřímně Alex. Co když se metamorfóza přece jen nezdařila?

Proběhla psychologická fáze, ale co když se nezměnilo tělo? Srdce se však přemístilo, a pak je tu ta kapsa pod žebry... Tu ale měla už předtím.

Došel k obrazovce a v kavárně objednal bohatou snídani pro tři. O tom, zda Kim sní dvě porce, Alex nepochyboval.

Když osvěžená Kim vyšla v laciném hotelovém župánku z koupelny, už přinesli snídani. Smažená vejce s houbami, vařené telecí, hodně džusu a toustů, káva. Alex měl na snídani mladých dívek-speciálů vlastní názor.

„Jú, tolik toho nesním,“ řekla Kim při pohledu na stůl.

„To se ti jen zdá. Pojď sem.“

Roztáhl jí župan a dívka se napjala. Alex si toho nevšímal. Dotkl se její hrudi.

Všechno bylo v pořádku. Srdce pod hrudní kostí. Plíce zůstaly stejně velké. Kam se přesunul jícen a průdušnice, se dalo jen hádat.

„Kim, v koho ses měla transformovat?“

„Něco nehraje?“ zeptala se rychle.

„Abych mohl odpovět, musím vědět, co má hrát. Kým ses měla stát?“

„Bojovníkem-speciálem... zřejmě.“

„Zřejmě?“

„Nikdy mi to neřekli.“ Kim nespouštěla pohled z jeho ruky. „Myslím, že bojovníkem-speciálem... Mám... měla jsem přítele. Programovali ho na bojovníka a měli jsme společný program výuky.“

„Zbraně, zápas, taktika a strategie?“ Alex odtáhl dlaň. „Divné. Víš, že například pleť bojovníků mění svou strukturu a získává lehký naředlý odstín?“

Kim se zamračila:

„Podle mě je docela hezká.“

„Nehádám se. Ale u tebe k tomu nedošlo. Chybí i všechny ostatní příznaky.“

„Něco se nezdařilo? Metamorfóza neproběhla do konce?“

Skutečně se vylekala.

„Možná. V rámci každé specializace jsou různé skupiny. Nejsem znalec bojových transformací... Musíš se ukázat lékaři. Posad se a jez.“

Kim jedla rychle, ale na tom nebylo nic zvláštního. Víc ho udivovalo, že se snažila jíst elegantně, dokonce půvabně.

Alex dojedl smaženici, vypil kávu a přistoupil k obrazovce. Ve štěrbině tiskárny už na něho čekala lodní dokumentace.

Začal číst s přesvědčením, že ho čekají nepříjemná překvapení.

Četl a byl stále rozpačitější.

Zrcadlo byla multifunkční loď hvězdné třídy. Něco mezi výletní jachtou a dopravní lodí, s biotrupem, dobrou výstrojí, patřičnými zbraněmi a s více než vyhovujícími motory. Sen, a ne loď. Posádka šest osob, počet cestujících dvakrát vyšší. Alex by tuto smlouvu neodmítl, i kdyby měl čas na rozmyšlenou. Kapitán, navíc s právem vybrat si posádku.

„Taková klika nebývá,“ zabručel.

„Alexi, odkud máš peníze? Včera jsi byl na mizině.“

„Našel jsem si práci.“ Alex složil list a strčil ho do kapsy.
„Kim, odkud jsi?“

„Zdaleka.“

„To je jasné. Máš v tomhle městě kam jít? Kde bydlet, jak vydělávat?“

V očích se jí objevil úlek.

„Ne. Totiž ano, ale nechci.“

„To je jasné,“ opakoval Alex. „Musím teď odejít. Můžeš zůstat tady. Počkat na mě, nebo si prostě odpočinout a zmizet.“

„Počkám.“ Dívka sklopila oči.

„Dobrá. Dej mi kreditku, pošlu ti na ni nějaké peníze. Musíš se převléknout.“

„Nemám kreditku.“

„A identifikátor? Třeba dětský?“

„Nemám žádné doklady.“

O jednu nepříjemnost víc nebo míň... Alex přistoupil k obrazovce, převedl část peněz na účet hotelu a otevřel účet. Řekl:

„Ale oblečení si objednej. A snaž se často jíst. Ne moc, ale často.“

„Chápu.“

Alex přikývl a dál nemluvil. Nezmínil se o nutnosti intenzivní fyzické zátěže v prvních dnech po metamorfóze, o možných závratích a ztrátách vědomí ani o použití hotelové sauny.

„Zablokuj za mnou dveře,“ požádal.

Rtuťný Donec kolonizovali před dvěma staletími, nejspíš z úplně první hyperkanálové stanice, postavené na Měsíci v polovině jednadvacátého století. V informační síti by se určitě dala získat podrobná informace, ale ta vlastně Alexe nezajímala. Záleží na tom, která stanice, naslepo šátrající v oceánu hyperprostoru, vytvořila kanál ze Země ke Rtuťnému Donci?

V každém případě se planeta nevyhnula osudu společnému pro všechny rané kolonie Země. Byla předsunutou baštou, zakládající uprostřed nekonečných džunglí městečka, posádky, továrny. Nejdříve opatrně a zlehka, ale když se ukázalo, že

zdejší příroda je vůči lidem bezbranná, tak pořád aktivněji a agresivněji. Příliv emigrantů z přelidněné Země a hromadné klonování nemluvnat zvýšily přírůstek obyvatel proti obvyklému stavu desetinásobně, ale to bylo normální.

Kolonii se totiž nezdařilo zbavit břemene průmyslového giganta. Bylo zde příliš mnoho užitečných surovin i značně rozvinutá infrastruktura. Planeta se zalykala odpady, ale lačnost zatím převládala. Podle Alexe to mohlo pokračovat ještě dvacet až třicet let.

Vyšel z Hiltonu, vyhnul se zvědavému pohledu nového recepčního. V uličce kousek od hotelu se ve svých starých karách nudilo několik taxikářů.

„Do přístavu,“ usedl Alex vedle řidiče.

„Na kosmodrom?“ chtěl upřesnit řidič, blahobytně vypadající naturál středního věku.

„Copak je jich tady víc?“

„Letiště na severu, říční přístav,“ začal při rozjezdu vypočítávat řidič, „a kosmodromy jsou kolem města tři.“

„Ústřední městský.“

„Hm.“ Řidič se zařadil do řídkého proudu, zapnul senzory autopilota a sundal ruku z volantu. Podle Alexe to přeháněl, starému systému navádění by moc nevěřil. Ale neprotestoval.

Několik minut jeli mlčky. Proti očekávání auto dodržovalo odstupy a jelo celkem klidně.

„Zdaleka?“ zajímal se řidič.

„Ano. Ze Země.“

„Tam jsem byl,“ prohlásil řidič pyšně. „Dobrá planeta, navíc pravlast. Ale u nás je líp.“

„Doma je vždycky líp,“ odpověděl Alex diplomaticky.

Znal dobře mravy kolonií. Buď naprosté ponižování a poklonkování před Zemí, nebo pyšně zvednuté hlavy a záměrná slepota.

„Sloužil jsem v armádě,“ řekl řidič. „Čtyři roky. Skončil jsem jako seržant. Měli jsme na Zemi třítydenní výcvik.“

„Opravdu?“

Alexe řidičovy bojové činy, spočívající patrně v několika mírových misích, absolutně nezajímal. A okolnosti jeho pobytu na Zemi už vůbec ne.

Ovšem zdvořilost vyžadovala v rozhovoru pokračovat.

„Jo, jo. Celé tři týdny. Byli jsme v té... jak se to... Americe.“

„V Severní, nebo v Jižní?“

„Ony jsou dvě?“ Řidič se zasmál, upřímně přiznal svou nevědomost. „Byla tam zima, takže asi v Severní. Létali jsme lovit tučňáky. Blízko, přes průliv, tam a zase zpátky. Ale věřte, že legálně, na povolení.“

„Nemám lov rád.“

„To je škoda. Je to nejlepší mužská zábava. Válka a lov. Ale válka je nebezpečná.“

Alex stěží zadržel úsměv. Velmi hrdinský a mužný přístup.

„Mimochodem, nechcete zaplatit předem?“

Řidič si ho znovu prohlédl a zřejmě zapochyboval o jeho platební schopnosti. Také zábavné. Buď peníze předem, nebo...

Alex vytáhl kreditku a aktivoval ji. Pohlédl na taxametr. Docela rozumná cena.

„Díky,“ neurazil se řidič. „Co vás na kosmodromu zajímá?“

„Jsem pilot.“

„Aha...“ řidič se nuceně usmál. „Copak naturály berou k pilotům?“

„Jsem speciál. Zevnějškem se neliším.“

„Měníte se hodně?“

„Dost. Ale pokud teď narazíme do protijedoucího nákladáku,“ při těchto Alexových slovech řidič spěšně pohlédl na silnici a uchopil volant, „tebe to rozmázne jako lívanec. Příliš velké přetížení. Ale já to vydržím a vystoupím z auta po svých.“

„Jsi zábavný.“ Řidič přece jen ponechal ruce na volantu. „Oblek ale nemáš jako pilot.“

„Co nadělám. Ale převleču se.“

„A ještě to tvé tetování. Podívej se, co udělali v armádě mně.“

Alex zádumčivě pohlédl na řidičovy prsty. Každý zdobil ženský akt. Na malíčku koketní nymfička, na prsteníku nádherná černoška, na prostředníčku dlouhonohá běloška, na ukazováčku striptérka vinoucí se kolem tyče a na palci v podivné póze sedící Asiatka. Na dlani ležel chrabří voják

v silové zbroji a bůhvíproč v parádním baretu. Dokonce i vojákova záda vyjadřovala přesycenost a melancholii.

„Hezká práce,“ souhlasil Alex.

„Budu to muset dát odstranit,“ vzdychl řidič. „Je to sice suvenýr, ale... Dcerka roste... není to dobré. Podívá se tátovi na ruku a on nemá prsty, ale harém.“

„V armádě je to běžné,“ řekl Alex. „Ne prsty, ale harém.“

Řidič na něho ostražitě pohlédl, ale pilot se tvářil neproniknutelně.

„Žertuješ?“ zeptal se.

„Kdepak, jak bych mohl. Dej pryč jen děvčata, vojáka si nech. Suvenýr ti tak zůstane.“

Řidič se rozzářil.

„Poslyš... máš pravdu! Jsi hlava! Mě to nějak nenapadlo.“

„To se stává.“

Auto už projíždělo kolem nemocnice, podél řídkých podpěr monoru. Provoz tu kupodivu nebyl nijak hustý.

„Pro nákladáky je tu podzemní trasa,“ uhádl řidič Alexův údiv. „Ale zahánějí tam i osobní dopravu. Copak někdo chce lézt pod zem?“

Podzemka byla zřejmě jeho bolavým místem, protože mu ubírala část slibných klientů. Několik minut řidič vyprávěl Alexovi historii stavby podzemky. Podle jeho slov ji nikdo nepotřeboval, ovšem kromě zkorumpovaných magistrátních úředníků.

Alex zavřel oči. Proč se do tohoto zbytečného rozhovoru pouštěl? Měl zaplatit a chvíli spát. Půlhodinka spánku není málo.

„Máš taky hezké tetování,“ složil řidič Alexovi poklonu. „Tedy nic zvláštního, plivnout a setřít. Ale obličej má běsík udělaný dobře! Ukazuje únavu, nudu a jakousi shovívavost. Jako kdyby chtěl na všechno plivnout.“

„To je špatné,“ zabručel Alex. „Takového jsem si neobjednal.“

„Kdepak, dopadlo to dobře.“ Řidič se už docela zbavil rozpaků. „Jsi dobrý hoch, i když speciál. Tedy, z ničeho mě nepodezírej, já vás беру docela normálně. Ale speciálové prý naturály opovrhují. Je to pravda?“

„Stává se to.“

„Chtěl jsem dcerku nechat specifikovat hned, jak jsem se o manželčině těhotenství dozvěděl. U nás to není drahé. Vláda pomáhá, je možné si vzít na deset let úvěr. Co si myslíš?“

„O čem?“

„S manželkou jsme se neshodli. Co jsem si myslel já? Nejlepší pro dcerku by bylo stát se technikem. Jsou pořád potřeba, plat je vysoký a není to drahé. U nás na vojenské základně byla dobrovolnice, sanitární technik-speciál. Měl bys vidět, jak prsty povolovala zarezlé šrouby! Na dvacet metrů slyšela elektrické zkratky. A jak profukovala kalové potrubí! Přitom to byla krásavice. Navrhl jsem to manželce a ta se div nerozplakala. ‚Nechci, aby dcerka strávila život v dírách a na půdách!‘ K čemu je takový život? Jedna věc je práce, druhá život. Povídám jí, co vlastně chceš. ‚Ať je modelkou...‘ Uznej, že je to nesmysl.“

„Je to nesmysl.“

„Takové specifikace stát nepodporuje... jsou drahé. Copak je to nějaká práce - vrtět zadkem na pódiu? Dnes jsou v módě vychrtlé, zítra budou svalnaté. Co si myslíš?“

Alex mlčel.

„Spíš, speciále?“

Neodpověděl a řidič zmlkl. Asi se trochu urazil. Na parkovišti zabrzdil dost prudce, jako kdyby chtěl, aby Alex narazil hlavou na sklo.

„Díky,“ řekl Alex, už s otevřenýma očima. Opravdu si zdříml, ale tělo zareagovalo samo a pevně ho fixovalo na sedadle, jakmile začal řidič brzdit. „Hodně zdaru.“

Spropitné mu nedal, stejně bylo zahrnuté v účtu.

Ústřední městský kosmodrom Rtuňného Donce neodpovídal svému názvu.

Kdysi opravdu býval hlavním překládacím střediskem mezi planetou a oběžnou dráhou. Před dvaceti lety však postavili nový městský kosmodrom, dál od města, schopný přijímat velké moderní lodě. Titul Ústřední de iure nedostal, ale de facto se jím stal.

Alex stál u skleněných posuvných dveří a kouřil. Lidí tu bylo samozřejmě hodně, ale to nejspíš vyplývalo z malých

rozměrů budov. Ze dveří periodicky vycházely navzájem si podobné, zřejmě naklonované skupiny, znamenající přistání nové lodě. V orbitálních provozech a loděnicích trvaly směny tři dny a kolem Rtuťného Donce bylo loděnic opravdu hodně.

Alex odhodil nedopalek a vstoupil do budovy. Najednou si uvědomil, že co nejdříve oddaluje poslední kroky k lodi.

Pobíhali zde zaměstnanci letištních služeb, u registračních pultů se shromažďovali pracovníci v uniformách a civilní cestující. Procházeli tu strážci, samí speciálové, nepřilíši vysokí a ramenatí.

Alex došel k jedněm dveřím vedoucím do služebních pater kosmodromu. Postřehl, že několik strážců stálo nedaleko a kontroluje situaci. Pohlédl do kamery a řekl:

„Alexandr Romanov, speciál, kapitán a mistr-pilot lodě Zrcadlo, společnost Nebe, Země.“

Pod klíční kostí tiše zatepal identifikátor, vložený pod kůži před dvaceti lety. Prověrka probíhala podle plného programu současně s expresní analýzou genotypu.

Alex trpělivě čekal, až molekulární detektory vyhledají v síti kapilár nový, právě vzniklý lymfocyt, rozštěpí ho a porovnájí s etalonem. Identifikátor, který funguje v režimu maximální ostražitosti, nelze oklamat. I kdyby mu ho vyňali a smísili ve zkumavce s jeho čerstvou krví, nic z toho nebude. Prověrka může trvat několik minut, ale bezpečnost je důležitější.

„Identifikace úspěšná, vstup povolen,“ ozval se terminál. Byl to lidský hlas, asi ho prověřoval operátor, nikoli program. Pole přehrazující vchod změnilo polaritu a umožnilo vstup. „Potřebujete pomoc?“

„Poloha standardní? Pavoukárna funguje?“

„Funguje,“ odpověděl operátor. „Vstupte.“

Hodnost dovolovala Alexovi použití dopravní plošiny. Ale nebylo to daleko, rozhodl se proto jít pěšky. Chůze širokými poloprázdnými tunely pod budovami kosmodromu a zdravení protijdoucích vyvolávaly v Alexovi těžko vysvětlitelné uspokojení. Tady už nebyli cestující, obchodníci, malí podvodníci, celá ta společnost, která u dopravních

tepen vzniká podobně jako nánosy cholesterolu v cévách. Tady byli jen našinci. I když nejen speciálové.

Pavoukárnu nazývali na kosmodromech smluvní oddělení a účtárnu. Částečně podle vnějších příznaků, částečně podle věčných rozporů mezi techniky a úředníky. Pavouci byli důležitější, Alexovi občas připadalo, že pokud by záleželo na nich, žádná loď by kosmodrom nikdy neopustila.

„Do práce?“ ozval se zvědavě strážný u vchodu do říše byrokracie. Otázka byla téměř rituální, Alex ji vyslechl na desítkách kosmodromů.

„Ne, z masochismu,“ odpověděl Alex mechanicky.

Strážný se zasmál, zapnul senzor a uvolnil vchod. Vypadal na to, že by do pavoukárny ochotně pustil teroristu, ale teroristé usilující o životy účetních se nějak nevyskytovali.

Alex vstoupil.

V pavoukárně vládlo ticho. V mnoha odděleních rádi pracovali při hudbě. Tady ne. Hudba možná hrála, ale každému jen ta jeho.

Dvě desítky pavouků, přesněji pavoučic, se najednou otočily a pohlédly na Alexe. Skoro všechny měly jednoduché nervové porty a od spánků k počítačům jim vedly tenké vodiče. Tuto parádu nemělo jen několik účetních-speciálů. Neuroterminály byly zabudované do hlavových opěrek jejich křesel.

„Dobrý den,“ pozdravil Alex.

Při vstupu do pavoukárny měl Alex vždycky nepříjemný pocit. Nebyla to obava ani odpor, spíše znepokojivý pocit hanby, že přichází s tak obyčejnou a zbytečnou maličkostí a obtěžuje lidi, kteří se zabývají opravdu závažnými problémy.

Pavoučice mlčely, zaujaté bezzvučnými dialogy na síti. Jen jedna z nejmladších a nejsympatičtějších dívek pohybovala rty, dosud se tohoto nepotřebného zvyku nezavila. Alex nemínil její slabinu využít, ale artikulace byla tak výrazná, že z jejích rtů přečetl: „Fešák... já bych... co, holky...“

Jen to ne! Sympatie dívky se projeví jen v tom, že se mu bude věnovat třikrát delší dobu, než je nutné.

Jedna z účetních-speciálů přivolala Alexe gestem. To bylo dobře. Může očekávat, že specialistka ponořená do virtuálního světa nebude jednání protahovat.

„Jméno?“ zeptala se pavoučice. Měla zavřené oči, kašlala na zdvořilost a na pilota se ani nepodívala. Stačily jí informace z počítačových detektorů... Ještě dobře že nemluví přes reproduktor syntetickým hlasem. Bledý našedlý obličej, tenké rty, oteklá víčka s rudými žilkami, hladce sčesané krátké vlasy.

„Alex Romanov, speciál, mistr-pilot,“ začal. Pavoučice opět mávla rukou na znamení, že má informací dost.

Alex se odmlčel a prohlížel si aparát před pavoučicí. Displej byl vypnutý - čím se žena zabývá, nevěděl. Možná připravuje nějakou smlouvu. Možná hledá způsob, jak se vyhnout daním. Možná třídí zboží ve skladech. A možná se vybavuje s partnerem na druhém konci Galaxie. Malý přístroj s pyšnou nálepkou „gel-krystal inside“ jí dovolí hodně. Není podstatné, že gel-krystal je velký jako špendlíková hlavička...

„Loď Zrcadlo, společnost Nebe,“ řekla pavoučice a otevřela oči. Bylo to tak nečekané, že sebou Alex trhl.

Jako kdyby mocný čaroděj zašeptal zaklínadlo měnící živou periférii počítače v člověka.

Pavoučice byla mladá, dokonce sympatická. Kdyby se učesala, zašla ke kosmetičce a oblékla si místo pracovní kombinézy šaty...

„Vaše dokumenty,“ vyzvala ho.

Alex nepochopil. Dokonce sahal do kapsy, kde měl kopii smlouvy. Ale pavoučice mu už podávala z tiskárny vyjeté pověření.

„Potvrďte totožnost.“

Alex si olízl palec a dotkl se razítka. Po tenkém plastickém lístku přeběhly duhové vlny.

„Hodně zdaru,“ popřála pavoučice.

„To je všechno?“ nechápal Alex.

„Ano. Všechno. Co má jako být...“

„Nu...“

„Loď je připravena ke startu. Dokumenty jste obdržel. Mohu vám ještě s něčím pomoci?“

Nebylo o čem mluvit. Pavoučice udělaly svou práci. Doslova, jak měly... ideálně. Z neznámých důvodů se to obešlo bez zdlouhavého probírání Alexova životopisu, bez otázek typu: „Opravdu jste se v pěti letech pomočoval? S čím souvisela vaše hluboká citová vazba na paralyzovanou babičku? Hodně jste vypil, když vás zbili v baru v Pasti?“

„Děkuji,“ řekl Alex. „Promiňte...“

„Ano?“

„Ne... nic.“

Otočil se a šel ke dveřím, v zádech přitom cítil pohledy všech pavoučic.

Co to má znamenat?

Mají dnes den vzorné obsluhy?

Probíhá prověrka a inspektoři sledují vše, co se v pavoukárně děje?

Připomněl Alexův obličej pavoučici její školní lásku?

Příliš dobrého je také špatné.

Strážný na odcházejícího Alexe udiveně pohlédl. Zeptal se:

„Hodně zlé?“

„Nejspíš.“

„Dnes ráno jeden speciál také dopadl špatně. Jen vešel a už vyběhl celý rudý, ruce se mu třáslly. Měl neúplné údaje o příbuzných z matčiny strany. Příkladně mu, aby je zjistil. Říkal, že je to běhání tak na tři dny. Nikdy a nikoho příbuzní nezajímali, ale najednou to bylo potřeba. Kvůli zvýhodněnému pojištění, umíš si to představit? Prý pro jeho vlastní dobro. A loď, na kterou se dal najmout, odlétá dnes večer.“

Strážný se zasmál, beze zloby, spíš soucitně. Také musí jednat s pavoučicemi.

„Pojištění se hodí,“ řekl Alex. Pokynul strážnému a šel k dopravní plošině, kterou někdo odstavil opodál. Možná ji tu zanechal ten chudák speciál, který nyní bojuje s pavoučicemi z říšského archivu.

Podle dokumentů nečekala loď v hangáru, ale přímo na ranveji. Zřejmě není na planetě dlouho. Alex stál na ploši-

ně a přidržoval se zábradlí – měl totiž zafixovaný návyk své specializace mít v pohybujícím se objektu tři záchytné body. Plošina vjela do tunelu magistrály a uháněla pod startovní plochou plnou rychlostí.

Alex si najednou uvědomil, proč hned na začátku zostrážitel.

Právo na úplný výběr posádky!

To se nedělá! Přesněji řečeno dělá, ale jen když byla loď postavena na dotyčné planetě. Ale Zrcadlo bylo vyrobeno na Zemi.

Někdo musel vést loď na cestě ke Rtuťnému Donci. Možná neúplná posádka, jen minimální tým: pilot, navigátor a energetik. Ale najmout lidi na jednu cestu a na druhé planetě zahájit hledání posádky je absurdní. Země poskytuje mnohem větší výběr specialistů než kolonie, přestože je rozvinutá. Kromě toho existuje užitečná tradice ponechávat v posádce alespoň jednoho člověka z předchozího týmu. Každá loď má neopakovatelnou individualitu a zkušený člověk leckdy může ušetřit nejen čas a peníze, ale zachránit i samotnou loď.

Zvláštní...

Plošina zabrzdila, stabilizovala se pod výstupní šachtou a začala pomalu stoupat. Dvacet metrů vzhůru skálou a betonovými základy vzletové plochy. Alex pohlédl na bésíka, připadal mu posmutnělý a napjatý.

Oprávněně. Něco je jinak, ale co? Jako v prastaré anekdotě o speciálech, kterou si vyprávějí naturálové: „Tuším podraz, ale v čem spočívá?“

„Přece jsme nemohli nechat tu holku umřít,“ oslovil Alex bésíka.

Podle jeho výrazu asi mohli.

V čem je ten podraz?

Experimentální model lodě? Něco nebezpečného a neprověřeného, kdy se musí propustit posádka a najmout jiná? Sotva. Podle dokumentů je loď velmi dobrá, ale bez moderních novinek. Veškeré vybavení je typové.

Nebezpečná trasa? Taky blbost. Na nebezpečné trasy se láká penězi, pojištěním a výhodami. Ledasčím, ale ne pod-

vodem. Ten přijde každou posádku draho. Vždycky se najdou lidé ochotní strčit hlavu do lví tlamy, takže není třeba nutit ty, kteří nechtějí.

Činnost na hranici zákona? Stejně námitky.

Není to v lodi. Je to v lidech, ne ve věcech.

Alex potřásl hlavou a pokusil se zaplašit všechny pochyby. Ne navždy, ale odložit je stranou do paměti.

Plošina už prošla rozšířeným výstupním otvorem, zhoupla se při změně směru a plula nad vzletovou plochou. Za několik sekund Alex rázem zapomněl na svá podezření.

Byl doma...

I když kosmodrom ztratil svůj bývalý význam, tepal plnohodnotným životem. Současně tu přistávaly dva čluny, na dálku je Alex odhadl jako staříčké Ulity, buď třetí, nebo čtvrtý model. Neurčil to podle obrysů, ale podle způsobu pilotáže a přistávacích rychlostí. Uprostřed plochy stál na třech podpěrách těžký nákladní Vorvaň s nákladem hraničícím s únosností kosmodromu. Plazila se od něj řada nákladáků přebírajících kontejnery a cisterny. U elegantní výletní Vydry pracovaly malé roboty, kontrolovaly a opravovaly trup.

Jen tady stojí za to žít. Tady a za letu.

Alex se usmíval. Už mu nekazilo náladu smutné našedlé nebe, ve kterém se v páchnoucím koktejlu mísily smog a dešťové mraky. Nad tímto nebem je jiné nebe, čisté a nekonečné, stvořené pro svobodu, pro létání... i pro něho samotného.

Plošina objela Vydru a Alex spatřil svou loď.

Zrcadlo stálo ve startovní pozici. Jako kdyby obr-diskobolos vypustil z ruky střelu a ta zůstala viset nad zemí, bez snahy vzlétnout. Třicetimetrový disk z biokeramiky, šest podpěr, tři motory... poněkud neobvyklá úprava s „kytkou“ v kormidelní části... proč ne, může to být výhodné... vypuklost pilotního můstku pro takový trup lehce neobvyklá... zřejmě je možné pilotovat ve dvojici...

Alex vzrušením polkl.

Zrcadlo bylo oslepujivě krásné. Dokonalé svým zvětšeným můstkem, nestandardním umístěním motorů, nazelenalou obšívkou...

Byla to láska na první pohled. Ale s jednou odlišností.

Tak se zamilovaný zachvěje při pohledu na jediný obličej v davu. Kolem jsou desítky, stovky i tisíce tváří, ale ty jsou už zbytečné.

Alexovi bývalo občas líto, že nemůže milovat lidi. Ale jen do té doby, než se zamiloval do loď.

„Zdravím tě,“ zašeptal při pohledu na Zrcadlo.

Plošina zabrzdila, Alex seskočil na beton a šel k lodi. Natáhl ruku a konečky prstů se opatrně dotýkal obšívky. Biokeramika byla teplá a pružná. Živá.

„Víš, kdo jsem,“ řekl tiše Alex. „Ano? Vidiš mě... Ahoj...“

Obešel loď a sahal na obšívku, kam až dosáhl. Loď mlčela a hodnotila ho.

„Líbím se ti?“

Byl rád, že na lodi nikdo není. Je to jeho chvíle. Ne, společná pro něj a pro loď.

„Přijmout kapitána.“

Identifikátor pod klíční kostí nereagoval. Příkaz nepochybně existoval. Ale ne v plném programu. To bylo dobře. Bylo to vyjádření důvěry.

Na hlavou se mu otevřel otvor a vyklouzly schůdky, ukončené malou plošinkou. Alex se na ni postavil a dovolil lodi, aby ho vzala dovnitř.

Přechodová komora byla standardní. Tři bloky rychloskafandrů, zadokovaný kluzák. Alex počkal, až se obšívka pod jeho nohama uzavře, sestoupil z plošinky, která se stala součástí podlahy, a vstoupil do centrální chodby.

Zatím bylo všechno obvyklé. Trup určil uspořádání místností, jediný rozdíl byl v tom, že místo postranních motorů byla na zádi bojová stanoviště. Inspekci měl začít právě u nich, potom měl otevřít obálku s instrukcemi v kapitánské kajutě a teprve potom jít na hlavní můstek. Ale Alex teď kašlal na stanovený postup. Zamířil na můstek. Loď mu matnou světelnou vlnou postupně osvětlovala chodbu, nepříliš rychle, tempem přizpůsobeným rychlosti jeho chůze.

„Přístup pro kapitána,“ řekl Alex, když stanul před průchodem.

Tentokrát identifikátor zareagoval. Loď nesměla poskytnout veškerou volnost k řízení bez prověrky.

Uzávěr se zasunul do stěny.

Můstek byl zdvojen. Alex postál, zhodnotil nevelkou oválnou místnost, jejíž stěny svítily matnou bělobou, lehátka byla otevřená a rezervní pulty vybavené.

Normální. Obával se, že dvojitá kajuta na tak malé lodi nebude útulná. Zatím však ten dojem neměl. Kapitánovo lehátko bylo vysunuté poněkud dopředu jako příhodný symbol. I pro dva to tu bude asi dobré.

I když hodně záleží na tom, kdo bude druhým pilotem. Alex přistoupil k lehátku. Ulehl a ručně se připoutal.

Loď trpělivě čekala.

Alex zavřel oči.

Strach? Ne, strach to není. Spíš vzrušení, jaké prožívá mladík před prvním polibkem, už nevyhnutelným, kdy se rty přibližují... ale vše je dosud objevné, kouzelné, ještě nikdy s nikým neprožitě.

Alex byl mistrem-pilotem na lodích větších než Zrcadlo, ale kapitánský přístup obdržel jen na staříčké cvičné lodi Volavka, jedné ze tří v pilotní škole.

Pokud by se pokračovalo ve srovnávání, Volavka byla lehká holka. Zkušená, dovedná, dobrosrdečná prostitutka, která každý den školila dalšího nezkušeného žáka umění létání. Alex vzpomínal na svou první loď, vzpomínal na ni s vřelostí i s díky, ale teď bylo všechno jinak.

Vlastně mělo být.

„Kontakt,“ přikázal a zavrtěl se na lehátku.

Ze zátylku se mu tělem začala šířit teplá vlna. Upravené neurony týlní části mozku se zharmonizovaly s neuroterminálem. Svět zmizel. Zhynul v krátkém oslepivém výbuchu a zrodil se znovu.

Alex se stal lodí.

Protáhl se celým svým diskovitým tělem, zhoupal se na operách. Ucítil tlukot gluonového lodního reaktoru, zapnul senzory a obsáhl prostor nad kosmodromem. Právě přistávala Ulita, do stratosféry mířil Kajman, viděl ostré jehly flyerů vznášející se nad městem, mimo zakázané zóny.